

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoј móony
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěň pak swjaty
Duši daty,
Wotpođá ty.

Z njebjes man
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Serbske njedželske lopjeno. ↲

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicizščetni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedpłatu 40 pj. dostacž.

Čłomihj.

Prěd. Sal. 7, 3—5.

Prědat Salomon šašudži tamne čłowške žedzenje, kotrež mudrosčž žiwjenja pyta na pucžu swonkowneho šboža, a dawa prawidło ša pravu mudrosčž žiwjenja. Wón rěči wo domje žalosčzenja, hdyž šo wo šemrjeteho žaruje. To dyrbi čłowjeka dopomnicž, šo budže kónž š nim. Pšches to dyrbi šo čłowjek š prawej žiwjenškej mudrosčži pohnučž. „Mudzenje je lěpje dnyžli šmjercž“ — to je Boža šrudoba, wo kotruž nikomu žel njeje, pšchetož wona wjedže š pravemu žiwjenju.

Mudrych wutroba je w domje žalosčzenja.

Pšchetož 1. tam wohladašch kónž wščitkich čłowjekow;
2. tam budže wutroba polěpšchena.

1. W domje žalosčzenja wohladašch kónž wščitkich čłowjekow. Ale jenož tón, kiž tam dže? Džěsch tam rad? Tyšazny dyrbja wotmolwicž: my džemy radšcho do doma wješela. Ale kelto domjazeho šboža je pohrjebane w domach wješela! Šubjene towarštwó wutroby kašy a wjedže š domjazemu njeměrej. Ale tež tajzy, kotrychž wutroba njewiša na žadosčžach šwěta, praja: „Ša rad njekhodžu do doma žalosčzenja. To mi blisko dže.“ Šaj, wjele tych je, kiž šłowo „šmjercž“ ani šlyšecž njekhadža. Šchtóž njekha do doma žalosčzenja hieč, šo tež wo žohnowanje pščinješe, kotrež dyrbi wot tam šobu wšacž. Přenje žohnowanje je, šo kónž wščitkich čłowjekow wo-

hladašch. Ššmjercž čžini kónž se žiwjenjom a krašnosčžu. Wutroba šastanje klapacž a wocži šo lamatej, čžěło šprostnje a to šłowo šo dopjelni: „Wot šemje šy wšaty a do šemje šo šašo wobrocžišch.“ Wščitka krašnosčž šandže. Wšchě šwětne wotmyšlenja šo šobu do rowa kladu. W domje žalosčzenja wohladašch kónž wščitkich čłowjekow. Kelto šo jich hžjom w kčžejazyh lětach wotwoła! Wumru či, kotřž šebi žadaju wotšal čžahnyčž, wumru pak tež či, kotřž šo šmjercže boja. Wščitzy dyrbiny tón pucž hieč. Šašcže šo nošcha š hrodow, kaž tež š niskich hětow. Šdyž pak w domje žalosčzenja kónž wščitkich čłowjekow widžišch, widžišch tam tež twój kónž. Pšchi kóždym wumrjecžu šmjercž nimo twojich woknow dže, šo wo nje klapa a tebi pšchwoła: „Ty, ja šym tebi šašo wo jeneho čłowjeka bliže pšchiščla. Wobštaraj šwój dom, pšchetož pšchindže hodžina, hdyž dyrbišch tež ty wumrjecž.“ A njeje nam tajke napominanje nušne, šo bychmy se šechernoščžu štanjli? Šwonkownje wšchak je kónž wščitkich tónšamy — woni wumru, šastanu dychacž a šprostnu w šmjercži.

Ale kaš wšchelate je šnutškwone wumrjecže? Šedyn pokny šadwělowanja do šmjercže dže, dokelž wutroba š šmjercži hotowa njeje. Šak wjele hinaš wumrje tón, kiž šo we wěrije šwojeho Šbóžnika džerži! Šošbėhomaze je, pšchi šmjertnym ložu wěrijazeho byčž. Tež ša tebie šteji wšche kóždeho šmjertneho loža dopomnješka: „Ty dyrbišch wumrjecž“, potom pak tež to prasčenje: „Šak čžěsch wumrjecž?“ A š dobremu kónžej móže tebi dom žalosčzenja pomhacž.

2. W domje žalofčenja budže wutroba polěpschena. „Rudženje je lěpsche dyžli šmjercz; pschetož psches frudnosć budže wutroba polěpschena.“ Hdyž my pschi kaschczu stejimy, stupi na naš šamo wot šebje to praschenje: „Hdy by ty to był, kiž jow leži? Štaf by ty wumrjel? Šajki by ty psched šudnika stupil?“ Šaf naš šemrjetny napomina, našču wutrobu pruhowacz, hacž je morma pscheczimo temu šnjesej. Wo šemrjetny ty šlyšchisch, so je se šadwelowanjom do šmjercze šchol. Wón je šnano twój pscheczěl był. Duž pschińdže to praschenje: „Móžesch ty mernišcho šmjerczi napscheczimo hladacz?“ Albo ty šlyšchisch, so je šnaty we wěrje do šnjesa šesom šchryšta šbóžnje wušnył — njewubudža to tebe: „Ša chzu tež tak žiwny byč, so byč tež tak wumrjecž mohł?“ W tajkich hodžinach Bóh š nami rěči. Duž šo š žarowanju wo pscheczela lohka Boža šrudoba pschitowaršchi. Šaj, hdyž chzeš? Ššmjerczi njemóžesch čžeknyč — tež temu niz, kiž žiwny a morny ch budži. Duž je tón šnjesh blisko w demje žalofčenja. Š hlubiny horje du. Še šmjercze wjedže š temu, kiž je horjestacze a žiwjenje. Š winy horje do hnady. Š rowa horje š njebešam. Ty šy šwojich šemrjetnych lubował, njechach jich na wěčne šhubicž. Praschesch šo: „Wohladam jich šašo?“ Čžlowiška mudrosčž tebi wotmolwjenje dacž njemóže. Šedyn je, kiž tebi wotmolwi: Šesuš šchryštuš, tón horjestanjeng. Šbóžny šemrjetny pscheczěl pokasuje tebe š šesušej — a wón šteji pschi rowach našchich lubnych — a wón roššwětli našču šmjertnu nóz se šwojim šlubjenjom:

Ša šym žiwny a wy budžecze tež žiw.
Šamjen.

Šajka je twoja wutroba?

Mój šchescžijano, šajkej roli
Šso runa twoja wutroba?
Šdžež šnje Bóh po šwojej woli
Šo šumjo evangelija,
Duž šhroble wopomú šchescž'jano,
Šajkej ty roli runach šo.
Ššy runja tym, kiž w Božim domje
Šso š Bohu modla nuternje?
Šdyž š žyrtwje šupja, šty duch wosmjie
Š šłowo š dušche wutorhne;
Šch, modl šo duž šjes pschestacža,
Šo šty duch tebe nješjeba.
Ššy jako čži, kiž š wješkelošču
Šo šłowo Bože šašlyšcha;
Šdyž šbėdža pał šo š wobčeznošču,
Šha ruzny štyknyčž njemóža?
Šdyž pschińdže šchizž a šrudoba,
Šy špuschčžej 'nož šo na Boha.
Šrje runach šo tym, šotšizž šhodža
Šo šwětnych puczach š wješelom?
Šch, šwětne šbichy te jim šłodža,
Šso njeboja psched nješbožom,
Š pytaj tudy na šwěcže
Šo jene, šchtož čži nusne je.
Šjech twoja wutroba je rola,
Šizž šrašne šłody pschinješke,
Šjech nješhubi šo š nješke tola
Ša włoha Božej' lubošče,

Šjech šłonzo Božej' prawdošče
Šu hřeje, šo šłod pschinješke.

Šaj pošlył naš, ty lubny Božo,
Še tutym štyšnym čžašy šam,
Šo našcha wutroba je polo,
Šizž šłody nješke š wěčnym žnjam,
Šudž twoje šłowo šwěza nam
Ša puczju š twójim nješbešam.

Jan Kruža.

Šendželška pobožnosčž.

(Šotracžowanje a ščoncženje.)

Šendželške mišjonstwo je šaršche hacž šchescžijanstwo w něčžiščej Němškej. Šdyž šbė němški lud hišchče žyle pohanski, wuńdže wokoło lěta 716, potajkim psched runje 12 štami lětami, š Šendželškeje mnich Winfried a přėdowasche w němškich krajach, šchescžijesche, šačožowasche šchescžijanstwe wošady a biškopstwa. Š tym šo wón dobročžel luda ščini a ša to wot šamža mjeno Bonifazij dosta. Šulka je šyła jendželškich mišjonškich poščłow hacž do džęnšnišchego dnja, kiž je we wšchěch džělach šemje a na mnogich šupach dalokich morjom šchescžijanstwo roššchěrjaka. Šulka je tež šuma pjenješ, kiž je šo na to wudała a šo hišchče šbžde lěto wot jendželškeho luda nawdawa, niz jeno wot niškeho, ale wošebje wot šamožiteho, niz šamo wot lubowarijom Božeho šralesstwa, ale tež wot pschekupžow, šašojnikow, wučženyč, šotšizž hewał šajke něšchto šańčž nimaju. Šendželczan Darwin na pschikad šbė wučženy muž, kiž w bibliji mačo, čžim šole pał w pschirodže pytašche mješ druhim we šwėriškej štworbje ša džėdom, wot šotrehož šnano čžlowjestwo pošhadža. Šbñle muž je šbžde lěto wulki pjenješ ša mišjonstwo woprował. Š čžehodla? Ša šwojich puczžowanjach po šchėrotich dalokich morjach by na šupy pschischol, hdyž by pohanow a ludžizracžkow woczakował a šchescžijanow namakał, kiž bychu jeho šospodowali. Šo šbė jemu šaf šwješelaze, šo mišjonstwo šodpjerasche. Šajke našonjenje šy drusy tež čžimili. Šendželczęno šu wšlowarški lud. Duž je jim šako pschekupžam wažne, hdyž daloku koloniju šaf šarjadowanu namakaju, šo móža w njej pschedawacz a šupowacz. Šajke wšlowanje pał šo najšlepje dožpije, hdyž je tam mišjonstwo přjedy lěta dołho mješ wobhydlerštwom šchescžijanšku myšł a džělawoščž, š jenyj šłowom šulturu šawjedło; potom kolonija něšchto wunoščuje, pschekupž ma dohntł, a dohntł je wulkemu džėlej jendželškeho luda wšchitko.

Š teho, šchtož je šo tu hacž dołal wo jendželškej pobožnosčži pošjedalo, šmy něšchtožkuli dobrego šlyšcheli. Šibliške, knihowne, mišjonške towarštwow, šrute šwječęenje šwjateho dnja, wulka licžba wėrywšnacžow a žyrtwjom a bohate wopory ša wšchitko to móžemy wěšče šhwalobnje wušbėhnyčž. Šle jendželška pobožnosčž nješke bohuzel špravna, a na to čžžemy ščoncžnje poškasacz.

Šendželczan je čžlowjel, kiž je na wulkoščž, bohatswo a móž šwojich krajow hordy, pschetož na nimale šchtwórty džěl šuchjeje šemje a šchtwórty džěl žyłeho čžlowjestwa je wón ruwu pošložil a šrajil: Šo je našche! Šehodla wón na druhich ludži š wyšola dele hlada. Še šo wobohaczil, čže šako ščžinjeny muž ša tym čžščęeny byčž a žada wšchudže přčnje prawo. Še na puczju, šo wobohaczicž, abo boji šo, šo mohł jeho drugi w tym pschetrjehicž, nima šbože a žiwjenje šobuczłowjekow šedžbu. Ššchikad je wójna, šotruž š nami wjedže. Šokelž je šo němška móž na wodže, w kolonijach, we wójštu, we wšlowanju atd. šara rošwika, je hžžom přjedawšchi jendželški šral Eduard VII. šebi pschedewšak, Němšku psches šamšjenje a wuščłodnjjenje šanicžicž. Šo je šłowna pschicžina něčžiščej wójny była. Šako Šendželška nam wójnu pschipošjedži, džiwachmy šo a štróžichmy šo. Šo šo nam njemóžne šdasche. Šendželczęno, kiž š němškeho luda pošhadžęja

a fu po krwi nam pschivusni, kiž jako protestantojo najwjetšchemu dželej nascheho luda blisko steja, w mikionstwje s nami džekaju, s nami biblije mjeje wschěmi ludami rosschěrjeju, s kotrymž běchmy we wědomosći, wuměstwe, wifowanju, industriji swjasani, cži nam wójnu pschipowjedžichu. Nascha nadžija, so budža rosomni, kchesczijanžy smyšleni mužojo mješ nimi kwój hlóš pschecziwo temu posbėhněč, so dopjelniła njeje. Někotři — haj, ale fastu-pjerjo wědomosće, biskopojo, duchowni, zyrkwine nowiny fu we kwójim wuprajenju na stronu naschich pschecziwnikow stupili. Rač so to wuklasč hodži? To móže so jeno s krutym słowom stacž. *Sendželske kschesczijanstwo je farisejstwo*, to rěka ludanje. Farisejojo bėchu tež pobožni ludžo, kotřiž sa Božu česč wójowachu a woprowachu. Ale Jesuś wo nich wučomnikam praji: „Njebudze-li wascha prawdosč lěpscha dylti ta farisejow, dha do Božeho kralestwa njepschińdžecze.“

Farisejstwo jendželstweho kchesczijanstwa w tym wobsteji, so so Sendželczenjo sa lud Boži džerža. Haj, někotři s nich fu wudawali, so fu potomnižy něhduscheho israelskeho luda w kanaan-štim kraju a so wschě tamnemu ludej w starym testamencze date sľubjenja tež jendželstwu ludej pľacža. Na tymle sakožtu sľebi tutón lud knjeistwo po zylim kwěcze žada. Džěto w mikionstwje sa Bože kralestwo a rosspšestřewanje jendželstweho kwětneho krale-stwa je jene a tožame, a tehodla Sendželska žanu druhu mōz pōdla sľebje čerpicž njemōže.

Farisejstwo jendželstweho kchesczijanstwa w njeměrnje wulkej samoprawdosći wobsteji. W jendželstkich kchesczijanstkich nominach čitachmy: „My dobudžemy, pschetož my sľemy najpobožnišchi lud semje.“ Seli njebychmy s wójny dale ničžo nawuknyli, hacž so sľemy lěpschi dylti Němžy, dha by to mačo było.“ „Wojowanje Sendželskeje pschecziwo Němskej je wojowanje pschecziwo čertej.“

To je wěste, so so pschi tajkim smyšlenju wscho dobre hibanje we wutrobje podužy, wošebje pschecziwo druhim ludam. Naj-šrudnišchi pomnit fu sľebi Sendželczenjo w tutym nastupanju w spocžatku oktobra 1915 stajili. Tehdy so jendželstka wójnska lōdž „Baralong“ pod kapitanom Briede s amerikskej khorhoju k němskej so nurjazej lōdži pschibliži a jeje lōdžnikow, kiž so we wodže bėdžachu a wo pomoz proschachu, jeneho po druhim sesa-šćela. To bė napschecziwo wschěm lōdžnym, wójnskim a kchesczijan-škim sašadam.

S tehole podawka je widžecž, so Sendželczenjo s biblije ničžo nawukli nješku, so je jich kchesczijanstwo ludanje, a so je jim mōžno samšneho dobytko dla wschě lěpsche saczišćecze sadužecž. Rač fu kwójmu česč we kwěcze sľubili a sľebi sa wěčny čas hańbu nacžinili. Rač je šain sa mordarstwo wot Boha šnamjo na čoko dostak, so by s nim lōždeho, kiž jeho šetka, na kwój k njebju wołazy hrěch sľebliwego činił, tač fu sľebi Sendželczenjo sľami šnamjo napikali, kiž jich šnajomnych čini, a tole šnamjo rěka „Baralong“.

J. K.

Wumjeńkač

abo

Sdžež ma wlohu, tam roscze.

Wojedańcžko sa lud,
po němskim wobdžekane wot dra. Šfula.

(6. pokračowanje.)

Něhdže pjecž lět po Michalowym pscheczahowanju Gandrij kwójnej žonje rjekny: „Sa bych rad chyzł, so bychmōj so se starym sašo wujednałoj.“

Maršcha njebě lěnja a napominašće jeho: „Dži horje a ros-praj so s nim kwěru; pschetož to sľebi njemōžesč žadacž, so dyrbjak Michal k tebi pschińcž.“

Alle Gandrij so hišćecze strachowašće. Sašo pač so šyma bližesche a štót rěsacž pocžachu, fastupi Maršcha jedyn wjeczor, jako wjedžesche, so bėschaj wón a Marja šamaj, struchka a sa-torhnjena dō jstwy, staji rucžny korbił dele a praji strachoczi-wje: „Maczi, ja chyzch wam něščto s hospodarstwa pschinjesč.“

Michal, so bojo, so mohka so Marja rosmjersacž a so krōtko podžakowacž, wsa słowo a rjekny: „Dobre, Maršcha! Sa so džakuju! Twōj muž tola wo tym wě! Štradžu njeho ničžo činič njekmėšch.“

„Ně“, wotmōłwi wona, „wón wě a je mje na to hnak.“ Wjele prajicž dale njemōžesche; tehodla bōrny sašo sa durje pschi-mašće.

Michal ji hič da s tymi słowami: „Praj twójemu mužej dobry wjeczor a so so rjenje džakujemōj.“

To bėšće přeni pocžatł noweho šjednoczenja.

Wo šhromadne wješne naležnosće so Michal wjele wjazy njestarašće. „Sa šym wumjeńkač“, rěkašće s wjetšcha; „wuczińcze to šami.“ Na jedyn podawł pač mamy špomnicž, hdžež wón kwōje wažne słowo pschipołoži. Šusto je w městach a na wšach tač čžicho a měrnō, kač by proštwia s 1. Timot. 2, 2 žyle wu-šlyšchana była. Šsrjedž pokoja pač šty njepschecžel hawtowacž pocžina, a to šusto pschi najšwjeczišchich škladnosčach. W Michal-wej wšy mējesche so zyrkej šwuporjedžicž! Wōšada pač dyrbjesche wulki džěl wudawłow njescž. Tehodla bu jemu njedželu popōdny škafana, so bychy so dorčželi, kelko šmēje žadyn pľacžicž, kelko woženja abo rucžneje sľužby na lōždeho pschińdže, a šchtō budže twaršti mišchtr.

Włodny čžěšla wo wšy bėšće sľebi na to myšlił. Dženša pač widžesche, so drje k druhemu pōńdžaja. Duž nětko na to žyle pschewšacze jara šwarjesche. Nunjež bė tač nje-kemšchny, so sa žyle lēto do Božeho domu njestupi, dha tola najwjetšche słowo wjedžesche a wołasche: „Zyrkej je tač dołho dobra była, a budže hišćecze dołho dobra. To jeno pschezo rěka: Dawajcze, dawajcze!“

Ničtō drugi nimale k słowu pschińcž njemōžesche. Někotři lōšy ludžo a šawistnižy šobu hawtowachu. A to pschewprawa wschał maju džēczi teho kwěta, so mōža bōle wołacž dylti Bože džēczi. Tež w Šerusalemje čži, kiž „kchizuj, kchizuj!“ wołachu, najwjetšche huby mējachu.

Woprawdžiti pschecželjo zyrkwje bėchu šatorhnjeni a strach-čziwi; šcholta njemōžesche ropot pohłuschičž: w forčmje bė babyl-łonska mēščenža. Wōtny stracha wón kwójemu šhnej šchepny: „Běž kchěšje, šawołaj Michala; praj, so dyrbi božedla pschińcž, dokelž so tu wscho mucži.“

Mješ tym so dale wołasche a hawtowasche. Nadobo pač Michal fastupi, kotryž bė wscho šhonil. Wón dženša njedžesche šhileny; štroženje bė jeho šrunalo. Štroženje mjenužy ma dwoju mōž. Šordnych a nadutyh wono pohłila; pokornych pač wono runa, dokelž wjedža, so je jich pomoznik žiwy, a so so jeho kraš-nosč we štych čžasach najjašnišcho wōšjewja.

Sašo Michal fastupi, pschivoła jemu šcholta: „Michale, praj wschał, šchtō ty mēnišch wo wuporjedženju zyrkwje! Ty džě hišćecze k wošadže sľuschesch, mašch kchěžu a bydlo tudy.“

Nasch šтары šapocža: „Šdnyž dyrbi jedyn rěčecž, maja drušy mjelcžecž; tehodla čžišche! šmėrom!“

Šeho kchětro kruty hlóš a ta hroša, kotruž wschitžy pschew nim mējachu, dyrbi jim na hubu kač plazawa.

„Bohu škorženo!“ rěčesche wón dale! „naschi wōtzojo fu wěry a pjenes dosč mēli, rjanu zyrkej natwaricž, a fu ji tež něščto pola pschipołasali. Seli so my ju nočžemy porjedžicž a ponowicž, dha žaneho Božeho domu hōdni nješmy. Šo žadyn kwjaty džěl wjazy s wješelej wutrobu kwjeczič njemōžem, to lōždy wě. Na

lubjach kufka, a wšchudže toczaze čerwje hobu předuja. Hdyž so paſtylnja twari, dha so njepraſcheja wjelkow, hač so i tym ſpokojom. Hdyž so kšódnik (pólny wajchtar) poſtaja, dha so tych, kotřiž role nimaja abo kotřiž na polach tradnu, njepraſcheju, hač chzedža do teho ſwolicz. Ně, wobšedžerjom pola a druhich ſprawnych ludži so praſcheja. A hdyž ma so na zyrkwi něšto twaricz abo porjedžec, dha so halle tych njepraſcheja, kotřiž te miſchi nješkodža abo Bože ſłowo wuſměchuja. Tych so praſcheja, kiž maja wutrobu ſa Boži dom a ſa Bože ſłowo. To dha nětko hnydom činimy! Šłobujmy ſprawnje; ja wopraſchuju, a ty, ſchołta, hłobny napiſujješ. Tudy dha so praſcha: Ma so twaricz abo niž?"

A duž so wón ſwojich ſtarych pſcheczelow a towarſchow praſcheje, kotrychž kšódu njeđzelu kemſchach widžeſche. Sedyn kaž druhi wotmolwi: „Twaricz, twaricz“; teho runja tež Handrij.

Či ſchtwórczyn hospodarjom běchu so wuprajili a wſchitzu ſa wuporjedženje hłobowali.

Ma to Michal džeſche: „Nětko halle so dale praſhecž nje-trjeba; wěž je wucziniena a wobſamlnjena. Ale ja wěm, ſo je mješ wami druhimi hiſcheže někotryžkuli pſcheczel zyrkwe a lubeho ſłowa Božeho, kotryž by tež rad ſwoju dobru wolu wopokaſaſ.“

Duž so wón wſchitlich hač do poſlednjeho muža praſcheje.

Kiž ně prajachu, běchu napoſledlu jenož pjeczó mješ wjazy hač ſchěſčdžebacz hospodarjami. Zaſo pať wſcho přeli a pódlu džeſche, dha čzi wolachu, kož bychu poť woſbady byli.

Ma podobne waſchuje bu potom tež wſcho druge wucziniene ſchtož i wěžy ſluſcheſche. Hdyž móžeſch čzerta i prawym mjenom pomjenowacz, ma jeho móž kónz. Tehodla ſebi wón, hdyž i ludžimi wobſhadža, pjeczó rjane a woſebne mjena dawo. Zaſo bě Michal tym wolaſam jaſnje roſeſtajať, čzehodla ſu pſchecziwo wuporjedženju rěčeli, a i ſhrobkej wutrobu jich počzinanje i prawym mjenom pomjenowal: dha mjelčachy, a w naiłepſchim rjedže so ta naležnoſč te kónzej dojedna.

Schołta ſhromadžinju ſa wobſamlnjenu wupraji, a džeču domoj. Ženo čzi pjeczó njeſpokojni hiſcheže powoſtachu, ſtareho Šadama i někotrymi ſchleńčkami palenza woſchewjejo, a harowachu na tych, kotřiž běchu dawno woteſchli Haj, »hdy by toſa dlěſchu wopuſch měla, dha by někotryžkuli woczi wubika!!« Michala woni hrubeho čzłowjeka mjenowachu. Šcho pať to wadžeſche? Hdy budžiſche Goliat i kamjenjom we hłowje hiſcheže jaharowacz mohť, budžiſche Davita tež hrubeho čzłowjeka ſwarik. —

Tať so wumjeńkar 12 lět ſa woſbady ſtaraſche, a žohnowanje jeho čzinjenja na žyłu wjeſ čzeczjeſche. Wo nim ſwědczeſche luboſč i Božemu ſłowu a i wěrnemu poſnaczu mješ dorocze-nyimi, kaž tež dobre waſchuje mješ młodymi. Wo nim ſwědczeſche někotryžkuli rjany ſchtomik w ſahrodach. „Tón mam wot ſtareho“, prajeſche wobšedžer ſwojemu hoſčej, kaž by ſtareho kšódu čzłowjel ſnacž dyrbjať.

Kaž pať ſchtomik do wjeťcha roſčechu, tať so Michal i Marju i ſemi polhileſchtať. To dže je roſdžel mješ čzłowjelom a ſchtomom, ſo ſchtom halle prawe plody njeſe, hdyž je wulki, čzłowjel pať, hdyž mały hycž počzina. Se ſtarym čžetom so tež ſnutſtowny čzłowjel pſchezo bóle pſched Bohom poniža a pokorja. — Naſch Michal bu wo wſy čzim ſtarych, čzim pſcheczelniwiſchi. W ſuchim drjewje so najwjeſelſchi woheń blyſkota: w ſuchim čžele so najjaſniſcha luboſč horjeſche. Tež Handrij bu pſches nju pſchewinjent. Šeſte lěto po Michalowym pſcheczahowanju Marſcha ſwoje džeči wo žnjach hobu i Marji ſejeleſche. Džeči pať, wo wumjeńkarež wulkej dobročziwoſčej domach powjedajo, ſtarych wutroby ſjednocžec pomhachu.

Wſchichodnu ſymu Handrij hobu na wječory kšodžeſche. Wo přenich wopytawkach bu ſwobodniſchi a doměrníſchi pſchecziwo ſtaremu. Wón žyłu ſymu ani jedyn raſ njeſtomdži.

Zaſo w měrzu ſhadžowanke pſcheſtachu, džeſche Handrij i ſchołči a proſcheſche jeho: „Dajče mi Michalowe polo ſažo džełacz. Njemotpočače mje. To so mi ſluſcha a njebudžiſche ženje hinať hycž dyrbjať. Sa chzu jo tať derje čzinicz, kaž ſchto druhi.“

Schołta i Michalom porěča. Tón ničó pſchecziwo temu njemějeſche, so wjeſelo, so bě Boža luboſč wutrobu teho muža wobrocziťa.

Zaſo nětk ſažo bóle se hobu wobſhadžachu, Handrij Michaleť rjekny: „Nano, i prawdu bych waſ proſyť, ſažo i nam do domu čzahnyč; ale wy drje jo tola nječzinicze.“

„Sa so džakuju dobrego ſłowa“, wotmolwi Michal; „to je tať derje, kaž by so ſtaťo. Ale mój ſmój so jow tať ſwucziťoj, njemohťoj tež ſwoje žiwjenje pola waſ tať dale wjeſč. To ſam widžiſch.“

Wo tym čžaku pſchezo pſcheczelniwa myſl mješ nimaj knježeſche. Michal huſto prajeſche: „Wot teho čžaba, so ſym i Handrijom w měrje a pokoju, je mi, kaž bych mohť lóže do roma hieč.“

(Wſchichodnje dale.)

Wſchelake i bliſka a i daloka.

* **S** **Budeſtež.** Wſchěm pſcheczelam Draždžanſkich ſerbſkich kemſchow so woſjewi, so so ſerbſke Bože ſlužby w kſchiz-nej zyrkwi w Draždžanach lětža na ſčehowazyh njeđzelach pſchipołdnju 1/212 hodžin wotmēja:

Njeđzelu Gaetare, to je 2. haprleje;

1. njeđzelu po ſwjatej Trojizy, to je 25. junija;

13. njeđzelu po ſwjatej Trojizy, to je 17. ſeptembra, a njeđzelu 2. adventa, to je 10. dezembra.

Wutrobnje so proſy, so chžyli ſtarych ſwojim džečom a kšódu ſwojim ſnathym, kiž w Draždžanſkej wokolinje bydla, porjad Božich ſlužbow ſobudželicž. *

* „Serbske Nowiny“ piſaja, so so ſarſke měſtno we Lupoji w bližichim čžaku i nowa wobſadži. Sa duchowneho do Lupoje pſchindže knješ duchowny Mróſať, kiž je tam hižom pſched dołhimi lětami jaťo duſchompastyr byť. Duž doſtanje Lujanska woſbada ſažo ſerbſkeho duchowneho. Žara je nimale lěto woſhrocžena byťa. Wſchetož po jutrach ſańdženeho lěta pſchepydli so knješ ſarať Handrik do Klufſcha.

* Tež ſa duchowne ſaſtaranje jatych je so poſtaraťo. A čzim dlěje wójna traje, čzim nuſniſche bywa tole ſaſtaranje jatych. We wſchitlich krajach, w kotrychž so jeczi, džeťa tež licžba woſobow, wſchitkim jatym položenje jich čžežkeho woſbada pſchihotowacz. Tať n. pſch. wudawa ſwětny komitej kſchecziťanſkeho towarſtwa młodženzow, kiž ma ſwoje ſyđko w Genfu, „Měſaczny poſoť ſa jatych“. Tónle poſoť je ſpiſ i wobraſami wot 8 ſtronow. Najprjedy wuſhadžeſche w tjoch rěčach: we franzoſkej, němſkej a jendžełſkej rěčzi. Wot 1. oktobra ſem so tež w ruſkej rěčzi wudawa. „Poſoť“ so we wulkej licžbe čziſčej a so lěhwam jatych w Němſkej, Franzoſkej a Jendžełſkej roſeſčele.

Samolwity redaktor: J. Gólč. Szoburedaktor: J. A. Kaploť. Čziſčejer a nakladnik: M. Smoleť.